

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

လှိုင်ခွေစားကျိုးမောင်ဘမိုး

အောင်မြတ်သာနှင့် လှံခွေစားကျိုးမောင်ဘမိုး

"ဟေ့ကောင် ဘမိုး ထစမ်း ... ထစမ်းလို့ ငါပြောနေတယ်လေ"

မာဆတ်မာဆတ် ခက်ထန်ထန်လေသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေတဲ့ဘမိုး မျက်လုံးကို လက်ခုံနဲ့ ပွတ်သပ်ရင်းနိုးလာခဲ့တယ်။ ညဦးပိုင်းကသောက် ထားတဲ့ တောအရက်တန်ခိုးကြောင့် အမြင်အာရုံတွေဝေဝါးနေတဲ့အတွက် အရှေ့မှာရပ်နေတဲ့လူရိပ်သဏ္ဌာန်လိုလိုအရာကို သေချာကြည့်လိုက်ရာ အပေါ်ပိုင်းအင်္ကျီဗလာကျင်းပြီး ခါးတောင်းကိုမြှောက်နေအောင်ကျိုက်ထား တဲ့ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် ကျုပ်အိပ်နေတာကို လာနှိုးရတာလဲ"

"တိတ်စမ်း စကားမများနဲ့ ငါခေါ်တဲ့အနောက်ကိုပဲလိုက်ခဲ့ ဝူးဝူးဝါးဝါးလုပ် လို့ကတော့ ကုပ်ချိုးသတ်ပစ်မှာ"

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့အသံကြောင့် ဘမိုး တစ်ယောက် အနည်းငယ် ကြောက်လန့်သွားပြီး ခါးတောင်းကျိုက်ထားတဲ့ လူကြီးခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ပါသွားခဲ့ရတယ်။

ခါးတောင်းကျိုက်ထားတဲ့လူကြီးက အိမ်ကြိုအိမ်ကြား လမ်းကြို လမ်းကြားတွေထဲကနေ ကွေ့ဝိုက်သွားလာရင်း ရွာအနောက်ဘက် လယ်ကွင်းစပ်မှာပေါက်နေတဲ့ ဝါးရုံတောနားကို ရောက်တော့ ခြေလှမ်းတွေ ကိုရပ်လိုက်ပြီး

"ဟေ့ကောင် ဘမိုး ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလား"

"ဟာ ကျုပ်ကဖြင့် အခုမှမြင်ဖူးတာကို ဘယ်လိုသိမှာလဲ"

"အေး မင်းမသိရင်မှတ်ထား ငါက မင်းရဲ့အတိတ်ဘဝက ဖခင်ပဲ ငါ့နာမည် က တွတ်နီလို့ ခေါ်တယ်"

"ဒါဖြင့်လည်း ကျုပ်ကိုဘာလို့ ဒီခေါ်လာတယ်ဆိုတာ အရင်ပြောဦးလေ ခင်ဗျားက ကျုပ်အဖေလို့ ပြောတိုင်း ကျုပ်ကယုံရမှာလား"

ဘမိုးစကားကြောင့် ခါးတောင်းကျိုက်ထားတဲ့လူကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ပြီး

"ဘမိုး ဘမိုး အရင်ဘဝက ဘုရားလန့်တွေလုပ်ခဲ့လို့ မင်းရောငါပါ အသတ်ခံခဲ့ရပြီးပြီ အခုလည်း မင်းဝသီက ဒီအတိုင်းကျန်နေပါလား။ ကဲကဲ ... ဒီနေ့ကစပြီး မင်းငါခိုင်းတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးရ မယ်။ အောင်မြင်ရင် မင်းဘဝတစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲသွားနိုင်တဲ့ပစ္စည်း တစ် ခုကိုရမယ်"

"ကျုပ်က ဘာကိစ္စလုပ်ရမှာလဲ ပြောမှာဖြင့် မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဗျာ"

"အေး မင်းလုပ်ရမယ့် ကိစ္စက"

လယ်ထဲဆင်းချိန်ဖြစ်တဲ့အတွက် တောင်သာရွာတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်နေခဲ့တယ်။ ရွာထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေနဲ့ ကလေးသူငယ် တွေကတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးတစ်မော အိပ်စက်အနားယူနေတဲ့ အချိန် လူနှစ်ယောက်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ အနောက်ရေ ကပြင်နားကို ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြတယ်။

"ဘမိုး မင်းဟာက ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်ဟ မင်းသာလူရိပ်လူခြည် ကြည့်ထား"

ဘမိုးစကားကြောင့် ကြွက်သိုးရဲ့မျက်လုံးတွေက ဘေးဘီဝဲယာကို

ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လိုက်ကြည့်ရင်း

"သွား ... ဝင်တော့ ငါကြည့်ထားပေးမယ်"

ကြွက်သိုးစကားအဆုံးမှာ ဘမိုးက ရေကပြင်ရှိတဲ့ဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားခဲ့တယ်။ ခဏကြာတော့ ဘမိုးပြန်ရောက်လာပြီး

"ဒီတစ်ခုတော့ အောင်မြင်ပြီ နောက်တစ်အိမ် ဆက်သွားကြရအောင်"

ဒီလိုနဲ့ ဘမိုးနဲ့ကြွက်သိုးတို့နှစ်ယောက် ရွာထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်သုံးအိမ်ထဲကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်ပြီး မိမိတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို ခိုးယူခဲ့ကြတယ်။

ညဘက်ရောက်တော့ ဘမိုးဆီကို ဦးတွတ်နီ ထပ်ပြီးရောက်လာခဲ့တယ်။

"ဘမိုး ငါခိုင်းထားတာ လုပ်ပြီးပြီလား"

"ဟာကွာ ဒီလူကြီးက ကျုပ်အိပ်ချိန်ဆိုလာပြီ ... ခင်ဗျားပြောထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အိမ်အနောက်ကတန်းမှာရှိတယ် ယူသွားဗျာ"

"ငါက ဒီပစ္စည်းတွေကို ထိကိုင်လို့မရဘူးကွ ဒါကြောင့် မင်းယူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ပြီး ငါ့အနောက်ကလိုက်ခဲ့"

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဘမိုးတစ်ယောက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ပဲ စိတ်ညှို့ ခံထားရတဲ့သူတစ်ဦးလို ဦးတွတ်နီခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်ပါသွားခဲ့ရာ ဝါးရုံ ပင်နားရောက်တော့

"ဟေ့လူ ကျုပ်က ခင်ဗျားခိုင်းလို့သာလုပ်ခဲ့ရတာ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာ သုံးမလို့လဲ"

"မင်း မသိရင်အသာနေစမ်း ..."

ဦးတွတ်နီရဲ့ဟိန်းဟောက်မှုကြောင့် ဘမိုး အနည်းငယ်စိတ်တိုသွားပြီး

"အားနေ ခင်ဗျားစိတ်ကြီးပဲ ကျုပ်ကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသင့် တာပေါ့"

"အေး အခု မင်းယူလာတဲ့ပစ္စည်းသုံးခု နာမည်ကို တစ်ခုချင်း ရွတ်ကြည့်စမ်း"

"ဒီရေလဲလုံချည်က ဦးဘမြတို့အိမ်ကယူခဲ့တာ။ ဒီဓားမက ဦးလူမောင်တို့အိမ်က ယူခဲ့တာ။ ဒီလက်နှီးစုတ်က ဒေါ်ရင်စိန်တို့အိမ်ကယူခဲ့တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အစုတ်အပွဲ ပစ္စည်းတွေကျုပ်ကိုများ ခိုးခိုင်းရတယ်လို့"

ဘမိုးက လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းသုံးခုကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ချလိုက်တဲ့အချိန် "ဖြောင်း"ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ အနောက်ဘက်ကို လည်ပြီးဆင်းသွားခဲ့တယ်။

"ဟေ့လူ ကျုပ်ကိုဘာလို့ရိုက်တာလဲ ကျုပ်ပြောတာ မမှန်လို့လား"

"ခွေးမသား ဒီပစ္စည်းတွေက ငါမသေခင် သုံးစွဲခဲ့တဲ့အရာတွေ။ မင်းကတော့ သတ်ခံထိပြီးတာနဲ့ ဘာစွဲလမ်းစိတ်မှမရှိလို့ လူဘဝပြန်ရောက်နေပေမဲ့ ငါကတော့ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်ကြောင့် အခုထိ မကျွတ်လွှတ်သေးဘူးဟ"

ဦးတွတ်နီက လဲကျနေတဲ့ ဘမိုးကိုကြည့်လိုက် သူ့အသုံးအဆောင်တွေကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲနေတဲ့အချိန် ဝါးရုံတောထဲကနေ ဝါးဆစ်ပေါက်သံအချို့ကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"ဘမိုး ထစမ်း မြန်မြန်ထ"

"ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဗျာ"

"မင်း စကားများနဲ့ ခဏနေရင် ဝါးရုံတောထဲကနေ ငုံးဥအရွယ်အလုံးတစ်လုံး ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ကွေ့ပတ်ပျံနေလိမ့်မယ် အဲဒါကိုရအောင်ဖမ်းစမ်း"

ဦးတွတ်နီစကားကြောင့် ဘမိုး မျက်လုံးတွေက ဝါးရုံတောထဲကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ခဏကြာတော့ လက်မောင်းလုံးလောက်ရှိတဲ့ ဝါးလုံးအဆစ်ကနေ ဖောက်ထွက်ပြီး အပြင်ကိုပျံလာတဲ့ အလုံးတစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဘမိုး မိအောင်ဖမ်း အဲဒါ ဝါးအမြူတေလို့ခေါ်တယ်ကွ ဒီအမြူတေရရင် မင်းတစ်သက် ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ရပြီ"

ဦးတွတ်နီစကားကြောင့် ဘမိုးလည်း ခါးတောင်းကို မြောက်နေအောင် ကျိုက်ကာ ပျံသန်းနေတဲ့ ဝါးအမြူတေကို အသည်းအသန်လိုက်ဖမ်းပါလေရော။ အမြူတေကလည်း ဝါးရုံပင်တစ်ဝိုက်မှာ ပိတုန်း တစ်ကောင်လိုလစ်ခနဲ လစ်ခနဲပျံပြေးနေရင်း ဘမိုးရှိတဲ့ဘက်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

"ဟေ့ကောင် ငါ့လုံချည်နဲ့အုပ်ပြီးဖမ်းလိုက်တော့ မြန်မြန်လေး"

ဘမိုးလည်း ရတဲ့အခွင့်အရေးကိုအလွတ်မခံဘဲ လုံချည်ကိုအမြန်ကောက်ယူကာ ဝါးအမြူတေကို လှမ်းအုပ်ပြီးဖမ်းလိုက်တယ်။

"အောင်ပြီကွ အောင်ပြီ ဘမိုး မင်းလုံချည်ထဲက အမြူတေကို စမ်းကြည့်စမ်း"

"ရှိတယ်ဗျ အထဲမှာလှုပ်နေတယ် ကျုပ်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ"

"လုံချည်ထဲလက်နှိုက်ပြီး အမြူတေကိုယူလိုက် မင်းလက်ထဲရောက်တာနဲ့ ဒီပစ္စည်းက မင်းအပိုင်ဖြစ်သွားပြီ"

ဦးတွတ်နီစကားကြောင့် လုံချည်ထဲမှာပြေးနေတဲ့ ဝါးအမြူတေကို လက်နဲ့စမ်းပြီး ဖမ်းယူလိုက်တယ်။

"ဟားဟား ဘမိုး ဘမိုး အခုချိန်ကစပြီး မင်းက ကာယသိဒ္ဓိပြီးမြောက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ ငါလည်းအတိတ်ဘဝက မင်းအပေါ်တာဝန်မ

ကျေခွဲတာကို အခုပြန်ကုစားနိုင်ပြီကွ"

"ဒါနဲ့ ဒီပစ္စည်းသုံးခုကို ခိုးခိုင်းတာ ကျုပ်ကို အမြဲတေပေးချင်လို့လား"

"မင်းပြောတာလည်း မှန်သင့်သလောက်မှန်တယ် ဒီအမြဲတေက အရမ်း စွမ်းတဲ့အတွက် မထိုက်တဲ့သူလက်ထဲရောက်ရင် အလိုလိုပျောက်သွားရော အခုမင်းက ငါ့လုံချည်နဲ့ဖမ်းလို့သာ ရခဲ့တာ"

"ဒီလုံချည်က ဘာတွေများစွမ်းနေလို့လဲ ကျုပ်ကြည့်တာတော့ သာမန် လုံချည်လိုပဲ"

"ဟေ့ကောင်ရ ဒီအမြဲတေကို ငါရတဲ့အချိန်တုန်းက မင်းခိုးလာတဲ့ပစ္စည်း တွေအားလုံးက ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာရှိတယ် ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီပစ္စည်းတွေမှာ ငါ့ရဲ့အငွေ့သက်တွေ ကျန်နေသေးတယ်လို့ ဆိုလိုတာ"

"ဒါဆို ဒီအမြဲတေက ခင်ဗျားပိုင်ခဲ့တာပေါ့"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ အဲဒီတုန်းက မင်းက ဆယ်ကျော်သက်ပဲရှိသေးတာ ငါ နဲ့မင်း ဝါးခုတ်လာရင်း ဝါးဆစ်ပိတ်ထဲကနေ ဖောက်ထွက်နေတဲ့ အမြဲတေ ကိုတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ မထိုက်ဘူးလို့ပြောရမယ်။ အမြဲတေကိုရလို့ ကိုင်ရုံပဲရှိသေး ဒီနားမှာ အရင်က ကြီးစိုးခဲ့တဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ပက်ပင်းတိုး တော့တာပဲ။ ငါကလည်း သူတို့နယ်မြေကို အရဲစွန့်ပြီးဝါးလာခုတ်တဲ့ အတွက် အစိုးရသတင်းပေးဆိုပြီး ဖမ်းမလို့လုပ်တဲ့အချိန် မင်းက ကြားထဲ ကနေ အကြောက်အလန့်မရှိ ဝင်ထိုးလို့ ဒီနေရာမှာ မင်းအရင်သေခဲ့ရတာ။ ငါလည်း မင်းသေတာမြင်တော့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတဲ့အချိန် ကွန်မြူနစ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့လူတစ်ယောက်က ငါ့လည်မျိုက ဝါးအချွန်နဲ့ ထောက်ပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းပါလေရော"

"ဟာ ဝါးအချွန်နဲ့ထောက်ပြီး မေးတာလောက်ကတော့ ခင်ဗျားရုန်းနိုင်မှာ

ပါ အဲချိန်တုန်းက ဝါးအမြူတေလည်းရထားတာပဲကို"

"အေး မင်းပြောတာလည်းဟုတ်တယ် ဒီကောင်တွေကိုင်ထားတဲ့ လုပ်သေနတ်တွေ၊ ဝါးချွန်တွေ လောက်ကတော့ ငါလွတ်အောင်ပြေးနိုင်မယ် ဆိုပြီး ရုန်းလိုက်တာ ဝါးချွန်က လည်မျိုထဲကို စွပ်ခနဲ ဝင်သွားတော့တာပဲ"

"မဖြစ်နိုင်တာ အမြူတေရှိနေတာ ဘယ်လိုသတ်လို့ရမှာလဲ"

"နင့်မေကလွှား အဲခွေးသူတောင်းစား ကိုင်ထားတဲ့ ဝါးချွန်က လူသေတွေ ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ တံစူးဝါးကြီးဟ ငါလည်းသေပြီးတော့မှ အဲဒီအကြောင်း ကိုသိတာ ငါသေတော့ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေကိုချွတ်ယူပြီး အလောင်းကို ဒီတိုင်းထားခဲ့တာ။ ဝါးအမြူတေကလည်း သူတို့နဲ့မထိုက်လို့ ထင်ပါတယ် ငါလည်းသေရော လက်ထဲကနေ ဒီဝါးတောထဲကို စွတ်ခနဲခုန်ဝင်သွားတာ"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့အတိတ်ဘဝကအဖေပေါ့"

"အေးပေါ့ဟ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် နားမလည်သေးဘူးလား"

"ဟာဗျာ ခင်ဗျားက သိနေတာတောင် အခုမှကျုပ်ကိုလာခေါ်တယ် အစထဲ က ဒီနေရာမှာ ဝါးအမြူတေရှိတယ်ဆိုပြီး လာပြောလို့ရနေတာကို"

ဘမိုးစကားကြောင့် ဦးတွတ်နီပါးစပ်ကနေ အယုတ္တအနတ္တတွေ တန်းစီ ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

"ဒီကောင်တွေ ငါလုပ်ရင်သေတော့မယ် အမြူတေဆိုတာက လိုချင်တဲ့ အချိန် ယူလို့ရတယ်များ ထင်နေတာလား ဒီနေ့ ဒီည စန်းနက္ခတ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်မှ အပြင်ကိုထွက်လို့ရတာ"

"ဒီအမြူတေက ဘယ်လိုစွမ်းတာလဲ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုသုံးရမလဲဆိုတာ တစ်ခါတည်းပြောပြ ပေးခဲ့ဦး"

"ဒီသကောင့်သားကတော့ စကားအတော်ရှည်တာပဲ ငါလည်း ငါစွဲလမ်း

နေတဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရပြီမို့ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို သွားရတော့မယ်။ မသွားခင် ဘယ်လိုသုံးရမလဲဆိုတာ ငါပြောပြခဲ့မယ်။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီအမြူတေကိုကိုင်ပြီး ထန်းတောကိုသွား။ ပြီးရင် မင်းခေါင်းနဲ့ ထန်းပင်ကို ပြေးတိုက်ကြည့်။ မနာမကျင်ဘူးဆိုရင် မင်းကာယသိဒ္ဓိမြောက်ပြီ"

"ဒါဆိုရင် ဘမိုးက ဒီတစ်ခွင်မှာ လက်မထောင်လို့ရပြီပေါ့"

"လက်မထောင်တာလည်း ကြည့်ထောင်ဦး ငါ့လို တံစူးဝါးနဲ့တွေ့မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ် ကဲကဲ မကြာခင် အရုဏ်တက်တော့မယ်ဆိုတော့ မင်းလည်း ပြန်လိုက်ဦး ငါလည်း အခုမှစိတ်အေးရတော့တယ်"

ဦးတွတ်နီက စကားအဆုံးမှာ ဘမိုးရဲ့ပခုံးကိုလက်ဝါးနဲ့ပုတ်ကာ နှုတ်ဆက်ရင်း ပျောက်ကွယ် သွားတာမြင်တော့

"ဟေ့လူ ဟေ့လူ အဲလိုမသွားနဲ့ဦးလေ ကျုပ် ... ကျုပ် ..."

ဘမိုးအသံက ပြောနေရင်း လည်ချောင်းဝမှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

"ဘမိုးဟာ ဒီကောင်တော့ မူးမူးရူးရူးနဲ့ ဘာတွေထအော်နေလဲ မသိပါဘူး"

ဘေးကနေ ခြေထောက်နဲ့ကန်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့အသံကြောင့် ဘမိုးအိပ်ပျော်နေရာကနေ လန့်နိုးလာခဲ့တယ်။

"ဟင် ကြွက်သိုး ဦးတွတ်နီရော သူ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ"

"နင့်မေကလွှား ညထဲက မင်းနဲ့ငါ ဒီဇရပ်မှာအိပ်နေတာ ဘယ်က ဦးတွတ်နီ ပေါ်လာတာလဲ"

"မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်နော် ညက ငါအိပ်တာ ငါ့အိမ်မှာပါ"

"သွားပြီ မင်း ရူးသွားပြီ ရူးတာမှ ပိုးစိုးပက်စက်ကိုရူးတာ ပြန်စဉ်းစားစမ်း မင်းလို အုတ်ကြား မြက်ပေါက် ကလေးကဝက ဘယ်အိမ်မှာသွားအိပ်မှာလဲ နေစရာအိမ်မရှိလို့ တွေ့ကရာဇရပ်မှာ လိုက်အိပ်နေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း

ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ"

"အေး ဟုတ်သားဟ ဒါဆိုငါ အိပ်မက်မက်နေတာဖြစ်မယ် ဒါနဲ့ မနေ့က ငါ တို့ခိုးလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေရော"

"ဟိုမှာလေ ဇရပ်ထောင့်မှာ ပုံထားတာမမြင်ဘူးလား အရေးတကြီးခိုး တယ်ဆိုလို့ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းများလားလို့ ဓားမအပွဲတစ်ချောင်း၊ ရေလဲ ပုဆိုးတစ်ထည်နဲ့ လက်နှီးစုတ်တစ်ခုကို ခိုးလာရတယ်လို့ကွာ"

ဘမိုးလည်း ကြွက်သိုးစကားကြောင့် ကြေးအထပ်ထပ်ကပ်နေတဲ့ ဆံပင် ဘုတ်သိုက်ကို လက်နဲ့ တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ကုတ်လိုက်ပြီး

"ဒါဆို ငါအိပ်မက်မက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"တယ် မင်းမယုံရင် မင်းစောက်ခွက်ကို ငါထိုးပြရမလား"

ကြွက်သိုးရဲ့ဘုကန့်လန့်စကားကြောင့် ဘမိုး ပက်လက်အိပ်နေရာကနေ မှောက်လျက်အိပ် လိုက်တဲ့အချိန် ရင်ဘတ်တစ်နေရာမှာ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေ တာကြောင့် ညာဘက်လက်ကို ရင်ဘတ်အောက်ထည့်ပြီး စမ်းကြည့်လိုက် ရာ ငှက်ဥအရွယ်အလုံးတစ်လုံးကို ကိုင်မိသွားခဲ့တယ်။ ဘမိုးလည်း ရုတ်တရက်ထထိုင်လိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှာရှိနေတဲ့အရာကို ထုတ်ကြည့် လိုက်ရာ ဖန်ဂေါ်လီလုံးကဲ့သို့ ချောမွတ်လုံးချောနေတဲ့ ဝါကျင်ကျင်အလုံး တစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရတယ်။
